Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 22. marca 2018 *

„Predhodno odločanje – Plačilne storitve – Direktiva 2007/64/ES – Člen 3(e) in (o) – Člen 4, točka 3 – Priloga – Točka 2 – Področje uporabe – Upravljanje večnamenskih terminalov, ki omogočajo dvig denarja v igralnih salonih – Skladnost represivne prakse nacionalnih organov – Zaseg zneskov, pridobljenih z nezakonito dejavnostjo – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 17“

V zadevi C-568/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Amtsgericht Nürtingen (okrajno sodišče v Nürtingenu, Nemčija) z odločbo z dne 2. novembra 2016, ki je prispela na Sodišče 10. novembra 2016, v kazenskem postopku zoper

Faiza Rasoola,

ob udeležbi

Rasool Entertainment GmbH,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça (poročevalec), predsednik senata, E. Levits, A. Borg Barthet, sodnika, M. Berger, sodnica in F. Biltgen, sodnik,

generalni pravobranilec: H. Saugmandsgaard Øe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za F. Rasoola S. Kauder, R. Steiner in R. Karpenstein, odvetniki,

– za Rasool Entertainment GmbH S. Keck, odvetnik,

– za belgijsko vlado M. Jacobs in L. Van den Broeck, agentki, skupaj s P. Vlaemminckom, R. Verbekejem in J. Van den Bonom, odvetniki,

– za Evropsko komisijo T. Scharf in H. Tserepa-Lacombe, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: nemščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 3(e) in (o) in člena 4, točka 3, Direktive 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES (UL 2007, L 319, str. 1) v povezavi s točko 2 Priloge k tej direktivi ter členom 17 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka zoper Faiza Rasoola kot poslovodjo družbe Rasool Entertainment GmbH (v nadaljevanju: RE), ki se mu očita, da je v igralnih salonih, ki jih upravlja ta družba, omogočil postavitev večnamenskih avtomatov, ki omogočajo dvig denarja, ne da bi imel dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev v skladu z nemško zakonodajo, s katero je prenesena Direktiva 2007/64.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Direktiva 2007/64 je bila razveljavljena in nadomeščena z Direktivo (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL 2015, L 337, str. 35) z učinkom od 13. januarja 2018. Vendar je glede na čas nastanka dejstev v postopku v glavni stvari treba upoštevati Direktivo 2007/64. V uvodnih izjavah 6, 20, 22, 26, 36 in 54 te direktive je bilo navedeno:

„(6) […] ni primerno, da navedeni pravni okvir zajame celotno področje. Njegova uporaba bi se morala omejiti na ponudnike plačilnih storitev, katerih glavna dejavnost je opravljanje plačilnih storitev za uporabnike plačilnih storitev. Prav tako ni primerno, da se uporablja za storitve, pri katerih se prenos sredstev od plačnika k prejemniku plačila ali njihov transport izvrši samo v bankovcih in kovancih ali pri katerih prenos temelji na papirnem čeku, papirnih menicah, zadolžnici ali drugih instrumentih, papirnih potrdilih ali karticah, ki se glasijo na ponudnika plačilnih storitev ali drugo stranko zaradi dajanja sredstev na razpolago prejemniku plačila. […]

[…]

(20) Ker potrošniki in podjetja niso v enakem položaju, ne potrebujejo enake stopnje zaščite. Medtem ko je pomembno zajamčiti pravice potrošnikov z določbami, od katerih ni mogoče odstopati s pogodbo, je primerno, da se podjetjem in organizacijam dovoli, da se dogovorijo drugače. […]

[…]

(22) Potrošnike bi bilo treba zavarovati pred nepoštenimi in zavajajočimi praksami v skladu z Direktivo 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu [UL 2005, L 149, str. 22] kot tudi z Direktivo 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) [(UL 2000, L 178, str. 1)] ter z Direktivo 2002/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo [(UL 2002, L 271, str. 16), kot je bila spremenjena z Direktivo 2005/29]. […]

[…]

(26) Ta direktiva bi morala potrošniku zagotoviti pravico, da prejme ustrezne informacije brezplačno, preden se zaveže s kakršno koli pogodbo o plačilnih storitvah. Prav tako bi moralo biti omogočeno, da potrošnik brezplačno zahteva predhodne informacije in okvirno pogodbo na papirju, kadar koli med pogodbenim razmerjem, da se mu s tem omogoči primerjava storitev in pogojev ponudnikov plačilnih storitev ter, v primeru spora, preverjanje njegovih pogodbenih pravic in obveznosti. […]

[…]

(36) Ta direktiva bi morala določiti pravila za povračila, da bi bil potrošnik zaščiten, kadar izvedena plačilna transakcija prekorači upravičeno pričakovan znesek. […]

[…]

(54) Ker je treba pregledati učinkovito delovanje te direktive in spremljati napredek pri vzpostavljanju enotnega trga plačil, bi morala Komisija tri leta po koncu obdobja za prenos te direktive pripraviti poročilo. Glede na svetovno integracijo finančnih storitev in uskladitev varstva potrošnikov […], bi morale biti glavne točke pregleda osredotočene na morebitno potrebo po razširitvi področja uporabe na valute, ki niso valute EU […].“

4 Člen 1(1) te direktive je določal:

„Ta direktiva določa pravila, v skladu s katerimi države članice razlikujejo naslednjih šest kategorij ponudnikov plačilnih storitev:

[…]

(d) plačilne institucije v smislu te direktive;

[…]“

5 Člen 3 te direktive je v točkah (e) in (o) določal, da se ta ne uporablja za „storitve, s katerimi prejemnik plačila posreduje plačniku gotovino kot del plačilne transakcije po izrecni zahtevi uporabnika plačilnih storitev, podani tik pred izvršitvijo plačilne transakcije v obliko plačila za nakup blaga ali storitev“, niti za „storitve, povezane z dvigom gotovine na bankomatih, ki jih zagotavljajo ponudniki, ki delujejo v imenu enega ali več izdajateljev kartic, pri čemer ti ponudniki nimajo sklenjene okvirne pogodbe s stranko, ki dviguje denar s plačilnega računa, pod pogojem, da ti ponudniki ne izvajajo drugih plačilnih storitev, naštetih v Prilogi“.

6 Člen 4, točka 3, te direktive je določal, da za namene te direktive „plačilna storitev“ pomeni „katero koli poslovno dejavnost, našteto v Prilogi“ k tej direktivi.

7 Člen 4, točka 4, Direktive 2007/64 je določal, da je „plačilna institucija“ „pravna oseba, ki je v skladu s členom 10 pridobila dovoljenje za opravljanje in izvrševanje plačilnih storitev v […] [Uniji]“.

8 Člen 4, točka 14, te direktive je določal, da „plačilni račun“ pomeni „račun, voden v imenu enega ali več uporabnikov plačilnih storitev, ki se uporablja za izvršitev plačilnih transakcij“.

9 V skladu s členom 10(1) te direktive države članice od plačilnih institucij, ki nameravajo opravljati plačilne storitve, zahtevajo, da pred začetkom opravljanja plačilnih storitev pridobijo dovoljenje za poslovanje kot plačilna institucija.

10 V točki 2 Priloge k Direktivi 2007/64 so bile „plačilne storitve“ opredeljene kot „storitve, ki omogočajo gotovinske dvige s plačilnega računa, ter vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa“.

Nemško pravo

11 Direktiva 2007/64 je bila v nemško pravo med drugim prenesena z Gesetz über die Beaufsichtigung von Zahlungsdiensten (zakon o nadzoru plačilnih storitev) z dne 25. junija 2009 (v nadaljevanju: zakon o nadzoru plačilnih storitev). Člen 1(1) tega zakona določa, da so „ponudniki plačilnih storitev“ kreditne institucije, institucije za izdajo elektronskega denarja, zvezna država, zvezne dežele, občine ter Evropska centralna banka, nemška centralna banka in druge centralne banke Evropske unije. V skladu s točko 5 navedenega člena 1(1) so podjetja, ki opravljajo plačilne storitve v okviru poslovne dejavnosti ali v obsegu, ki zahteva komercialno organizirano poslovanje, prav tako ponudniki plačilnih storitev, čeprav niso med navedenimi subjekti. Taka podjetja se štejejo za „plačilne institucije“.

12 Člen 1(10) tega zakona določa, da storitev, pri kateri „prejemnik plačila izroči plačniku gotovino v okviru plačilne transakcije po izrecnem pozivu s strani uporabnika plačilnih storitev, podanem tik pred izvršitvijo plačilne transakcije za nakup blaga in storitev“, ni plačilna storitev. Izjema iz člena 3(o) Direktive 2007/64 je poleg tega dobesedno povzeta v členu 1(10), točka 14, tega zakona.

13 Člen 8(1), prvi stavek, zakona o nadzoru plačilnih storitev določa, da mora plačilna institucija pridobiti pisno dovoljenje od Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (zvezni urad za nadzor finančnih storitev, Nemčija) za opravljanje plačilnih storitev na nemškem ozemlju.

14 Člen 31(1) tega zakona določa, da oseba, ki opravlja plačilne storitve, ne da bi pridobila dovoljenje iz člena 8(1) tega zakona, stori kaznivo dejanje.

15 Člen 73 Strafgesetzbuch (kazenski zakonik) določa:

„1. Če je bilo storjeno nezakonito dejanje, storilec ali sostorilec pa za to dejanje oziroma na podlagi tega dejanja nekaj pridobi, nacionalno sodišče odredi zaseg. To ne velja, če je oškodovana stranka na podlagi tega dejanja pridobila zahtevek, katerega izpolnitev bi storilcu ali sostorilcu odvzela vrednost tega, kar je bilo pridobljeno s tem aktom.

2. Nalog za zaseg se nanaša na pridobljene stvari. Poleg tega lahko zajema predmete, ki jih je storilec ali sostorilec pridobil s prodajo pridobljene stvari ali z njenim nadomestilom zaradi uničenja, poškodovanja, razlastitve ali pridobitve pravice.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

16 F. Rasool je poslovodja družbe RE, katere dejavnost je upravljanje dveh igralnih salonov, opremljenih z igralnimi terminali, v Nemčiji. Družba RE je do konca leta 2012 strankam igralnih salonov dajala na voljo večnamenske terminale, ki so jim omogočali menjavo bankovcev v kovance ter dvig gotovine z bančnimi karticami in z uporabo *Personnal Identification Number* (koda PIN), ki jih strankam izdajo njihove banke.

17 Za izvedbo dejavnosti in transakcij na teh terminalih je skrbela družba Telecash, in sicer kot zunanji ponudnik storitev (v nadaljevanju: upravljavec omrežja). Upravljavec omrežja je bil lastnik večnamenskih terminalov in je te dajal v najem družbi RE.

18 Do maja 2011 so se storitve dvigovanja gotovine izvajale, kot je opisano v nadaljevanju. Upravljavec omrežja je po vnosu kode PIN preveril, ali je na bančnem računu stranke dovolj sredstev, in v primeru pritrdilnega odgovora omogočil dvig gotovine. Upravljavec omrežja je poleg tega tudi zagotavljal, da je družba RE prejela dobropise za zneske, ki so jih vsakič dvignile stranke. Družba RE v zameno za dajanje na voljo večnamenskih terminalov ni prejela nobenega nadomestila in je upravljavcu omrežja plačala znesek v višini 0,13 EUR za posamezno transakcijo in mesečno fiksno nadomestilo v višini 48 EUR. Edina dejavnost družbe RE je bila navsezadnje ta, da je večnamenske terminale oskrbovala z gotovino.

19 Družba RE je od junija 2011 zaradi spremembe nacionalne zakonodaje in da bi lahko še naprej zagotavljala storitve dvigovanja gotovine brez dovoljenja, ki se zahteva za izvajalce plačilnih storitev, delno spremenila način delovanja večnamenskih terminalov, nameščenih v igralnih salonih, tako da so od takrat zagotavljali možnost, imenovano „cash back“. V skladu s tem uporabniki niso mogli več dvigovati denarja na večnamenskih terminalih, razen če so hkrati naročili bon v vrednosti 20 EUR, ki jim je omogočil vstavitev kovancev v terminale. Ta znesek je banka svojim strankam na njihovih računih knjižila v breme poleg zneska dvignjenega denarja.

20 Ker je Staatsanwaltschaft Stuttgart (državno tožilstvo v Stuttgartu, Nemčija) menilo, da je treba družbo RE tudi pri tem načinu delovanja opredeliti kot „plačilno institucijo“, za katero se zahteva pridobitev dovoljenja, je sprožilo kazenski postopek proti F. Rasoolu kot poslovodji družbe RE, ker je namerno opravljal plačilne storitve brez dovoljenja, pri čemer je kršil člen 8 zakona o nadzoru plačilnih storitev. Staatsanwaltschaft Stuttgart je na podlagi člena 73 kazenskega zakonika zahtevalo zaseg vseh zneskov, ki so jih v dobro družbe RE vknjižile različne banke strank, ki so zneske dvignile. Ta znesek je znašal 1.096.290 EUR. Predložitveno sodišče, Amtsgericht Nürtingen (okrožno sodišče v Nürtingenu, Nemčija), je s sodbo z dne 11. marca 2015 F. Rasoola oprostilo z utemeljitvijo, da ta ni opravljal plačilnih storitev v smislu zakona o nadzoru plačilnih storitev.

21 Državno tožilstvo v Stuttgartu je zoper to sodbo vložilo revizijo pri Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče v Stuttgartu, Nemčija), ki je s sodbo z dne 18. marca 2016 razveljavilo sodbo predložitvenega sodišča z dne 11. marca 2015, med drugim z utemeljitvijo, da čeprav upravljanje večnamenskih terminalov ni bila glavna dejavnost družbe RE, se ta ne more izogniti obveznosti pridobitve dovoljenja v skladu s členom 8(1) zakona o nadzoru plačilnih storitev. Zadeva je bila zato vrnjena v odločanje predložitvenemu sodišču.

22 V teh okoliščinah to sodišče meni, prvič, da dejavnost, ki jo opravlja družba RE, spada na področje uporabe izjeme iz člena 3(o) Direktive 2007/64, med drugim zato, ker ta družba, na eni strani, „nima sklenjene okvirne pogodbe s stranko, ki dviguje denar s plačilnega računa“, v smislu te določbe in ker ni sklenila nobene pogodbe z bankami svojih strank, ki dvigujejo denar na večnamenskih terminalih. Na drugi strani, navedeno sodišče meni, da nobena zahteva v zvezi z varstvom potrošnikov ne upravičuje obveznosti družbe RE, da pridobi dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, saj je bila njena edina storitev polnjenje večnamenskih terminalov z gotovino.

23 Drugič, predložitveno sodišče meni, da dejavnost družbe RE po prehodu na sistem „cash back“ vsekakor spada na področje uporabe člena 3(e) Direktive 2007/64 in da se zato zanjo ne zahteva pridobitev dovoljenja.

24 Tretjič, predložitveno sodišče Sodišče sprašuje, na eni strani, ali je storitev, ki jo ponuja družba RE, mogoče opredeliti kot „plačilno storitev“, zlasti ker bi bil zaradi dejavnosti te družbe mogoč dvig gotovine s plačilnega računa v smislu točke 2 Priloge k Direktivi 2007/64.

25 V zvezi s tem ugotavlja, da dejavnost polnjenja večnamenskih terminalov z gotovino, ki jo opravlja družba RE, strankam igralnih salonov res ponuja dejansko možnost dviga gotovine. Vendar predložitveno sodišče meni, da izraz „omogoča“ iz točke 2 Priloge k Direktivi 2007/64 ne zajema takšnih dejavnosti, kot so tiste, ki jih v obravnavani zadevi opravljata družba RE – ki so zgolj

postranske glede na plačilne storitve, ki jih zagotavlja banka, in sicer plačilne storitve, ki omogočajo odprtje računa in izvajanje transakcij prek njega z bančno kartico – ter družba, kakršna je upravljavec omrežja, ki povezuje večnamenske terminale z bančnimi računi strank.

26 Predložitveno sodišče želi, na drugi strani, izvedeti, ali je dejavnost, ki se očita družbi RE, mogoče opredeliti kot „plačilno storitev“, saj gre za brezplačno storitev, namenjeno strankam igralnih salonov. Taka brezplačna storitev naj bi bila namreč zgolj postranska glede na glavno dejavnost družbe RE, in sicer upravljanje igralnih salonov, tako da po mnenju predložitvenega sodišča ne izpolnjuje pogoja iz člena 4, točka 3, Direktive 2007/64, v skladu s katerim mora izvajalec dejavnost izvajati kot poslovno dejavnost.

27 Četrtič, predložitveno sodišče se sprašuje, ali se s postopkom, ki ga je začelo državno tožilstvo v Stuttgartu, ne kršijo načela, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča, v skladu s katero posegi države na področju iger na srečo niso upravičeni, če zadevna država članica nima dosledne in sistematične politike, ki ustreza zahtevi v splošnem interesu, kot je varstvo potrošnikov. Poleg tega naj bi bili ti postopki samovoljni, saj je nezakonito opravljanje storitve, kot je dvig gotovine, ki jo omogoča družba RE, le zelo redko predmet kazenskega pregona.

28 Petič in zadnjič, predložitveno sodišče se sprašuje, ali je državno tožilstvo v Stuttgartu glede na načelo pravne varnosti, ki je zagotovljeno s pravom Unije, na podlagi člena 73 kazenskega zakonika lahko zahtevalo zaseg vseh zneskov, izplačanih strankam igralnih salonov prek večnamenskih terminalov.

29 V teh okoliščinah je Amtsgericht Nürtingen (okrožno sodišče v Nürtingenu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 3(o) [Direktive 2007/64/ES] razlagati tako, da omogočanje dviga gotovine v igralnem salonu z državno koncesijo na gotovinskem terminalu, ki je hkrati tudi avtomat za menjavo denarja, z uporabo [bančne] kartice in številke PIN, pri čemer bančno in tehnično izvedbo storitve zagotavlja zunanji izvajalec[, kot je upravljavec omrežja,] in stranka izplačilo prejme šele, ko omrežni operater po predhodni preveritvi kritja na računu pošlje kodo za odobritev na terminal, medtem ko upravljavec igralnega salona večfunkcionalni avtomat za menjavo denarja zgolj polni in od banke, ki vodi račun stranke, ki dviguje denar, prejme dobropis v višini dvignjenega zneska, pomeni dejavnost v smislu člena 3(o) te direktive, za katero ni treba pridobiti dovoljenja?

2. Če dejavnost, ki je opisana v okviru prvega vprašanja, ni dejavnost v smislu člena 3(o) [Direktive 2007/64]:

Ali je treba člen 3(e) [Direktive 2007/64] razlagati tako, da omogočanje dviga gotovine z vnosom številke PIN, kot je opisano v okviru prvega vprašanja, pomeni dejavnost v smislu te določbe, če se hkrati z dvigom gotovine izda dobropis v višini 20 EUR, ki se lahko unovči v igralnem salonu za uporabo kovancev v igralnem avtomatu pod nadzorom salona?

Če se dejavnost, kot je opisana v okviru prvega in drugega vprašanja, ne šteje za dejavnost iz člena 3(o) in/ali (e), za katero se ta direktiva ne uporablja:

3. a) Ali je treba točko 2 Priloge k [Direktivi 2007/64] razlagati tako, da dejavnost upravljavca igralnega salona, kot je opisana v okviru prvega in drugega vprašanja, pomeni plačilno storitev, za katero je treba pridobiti dovoljenje, čeprav upravljavec igralnega salona ne vodi računa stranke, ki dviguje denar?

3. b) Ali je treba člen 4, točka 3, [Direktive 2007/64] razlagati tako, da dejavnost upravljavca igralnega salona, kot je opisana v okviru prvega in drugega vprašanja, pomeni plačilno storitev v smislu te določbe, če upravljavec igralnega salona to storitev zagotavlja brezplačno?

Če bo Sodišče zgoraj opisano dejavnost štelo za plačilno storitev, za katero je treba pridobiti dovoljenje:

4. Ali je treba pravo Unije in Direktivo [2007/64] razlagati tako, da nasprotujeta kazenski sankciji za upravljanje gotovinskega terminala v primeru, kakršen je obravnavani, če je mogoče najti istovrstne gotovinske terminale v številnih igralnih salonih, ki imajo državno koncesijo, pa tudi v igralnicah, ki imajo državno koncesijo, s katerimi delno upravlja tudi država, ki delujejo brez dovoljenja, pristojni organ za izdajo dovoljenj in izvajanje nadzora pa temu ne nasprotuje?

Če je tudi odgovor na četrto vprašanje nikalen:

5. Ali je treba Direktivo [2007/64] in načeli prava Unije glede pravne varnosti in jasnosti prava ter člen 17 Listine razlagati tako, da v primeru, kakršen je obravnavani, nasprotujejo upravni in sodni praksi, v skladu s katero državni blagajni pripadajo tisti denarni zneski (‚zaseg'), ki jih upravljavec igralnega salona prek storitve omrežnega operaterja prejme od strank, ki so z bančno kartico in številko PIN dvignile gotovino in/ali kupone za uporabo na igralnih avtomatih, čeprav vsi dobropisi ustrezajo samo tistim zneskom, ki so jih stranke prejele za gotovino in kupone za igre na avtomatih?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Tretje vprašanje

30 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem, ki ga je treba preučiti najprej, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4, točka 3, Direktive 2007/64 v povezavi s točko 2 Priloge k tej direktivi razlagati tako, da je storitev dviga gotovine, ki jo upravljavec igralnih salonov svojim strankam ponuja na večnamenskih terminalih, ki so nameščeni v teh salonih, „plačilna storitev“ v smislu te direktive, če upravljavec te storitve zagotavlja brezplačno, ne izvaja nobene dejavnosti na plačilnih računih teh strank ter so dejavnosti, ki jih pri tem opravlja, omejene na dajanje na voljo teh terminalov in njihovo polnjenje z gotovino.

31 V zvezi s tem je v členu 4, točka 3, Direktive 2007/64 v povezavi s točko 2 Priloge k tej direktivi „plačilna storitev“ opredeljena kot poslovna dejavnost, ki omogoča gotovinske dvige s plačilnega računa, ter vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa.

32 V obravnavanem primeru je treba – ne da bi bilo treba preučiti, ali je zadevna storitev iz postopka v glavni stvari zaradi domnevno brezplačne narave dejavnost, ki jo družba RE opravlja kot poslovno dejavnost – poudariti, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da se je družba RE omejila na oddajanje v najem večnamenskih terminalov, na njihovo postavitev v igralnih salonih in njihovo oskrbovanje z gotovino.

33 Čeprav gre pri teh dejanjih za predhodna dejanja v povezavi s transakcijami, izvedenimi na plačilnih računih strank igralnih salonov, je iz predložitvene odločbe razvidno, da je navedene transakcije opravil zunanji izvajalec, in sicer upravljavec omrežja. Ta je namreč vzpostavil povezavo med večnamenskimi terminali in bančnimi računi teh strank, tako da je prepoznal njihovo bančno kartico in kodo PIN, s čimer je omogočil dvig gotovine.

34 V teh okoliščinah ni mogoče razsoditi, da bi storitev, kakršno ponuja družba RE prek večnamenskih terminalov, omogočila „gotovinske dvige s plačilnega računa“ v smislu točke 2 Priloge k Direktivi 2007/64. Poleg tega Sodišče nima na voljo nobenih informacij o tem, da je ta družba v zvezi s to storitvijo izvedla „vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa“, v smislu te določbe.

35 Ta ugotovitev je potrjena, prvič, z razlago konteksta, v katerega se uvrščata člen 4, točka 3, Direktive 2007/64 in točka 2 Priloge k tej direktivi.

36 Namreč, kot je razvidno iz uvodne izjave 6 te direktive, ta direktiva ne izvaja popolne harmonizacije na področju plačilnih storitev. V skladu z navedeno uvodno izjavo bi se uporaba Direktive 2007/64 morala omejiti na ponudnike plačilnih storitev, katerih „glavna dejavnost“ je opravljanje plačilnih storitev za uporabnike teh storitev.

37 Vendar je iz spisa, predloženega Sodišču, ob upoštevanju presoje predložitvenega sodišča v zvezi s tem razvidno, da je bila glavna dejavnost družbe RE upravljanje igralnih salonov in da so bile v tem okviru transakcije v zvezi z večnamenskimi terminali dejavnosti, ki so v razmerju do te dejavnosti zgolj postranske.

38 Drugič, ker družba RE ni izvedla nobene transakcije v zvezi s plačilnimi računi strank igralnih salonov, zahteve v zvezi z varstvom potrošnika kot prejemnika plačilnih storitev, kot je razvidno iz uvodnih izjav 20, 22, 26, 36 in 54 Direktive 2007/64, ne upravičujejo opredelitve storitve dviga gotovine, kakršno ponuja družba RE, kot „plačilne storitve“ v smislu te direktive.

39 Glede na vse zgoraj navedene ugotovitve je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 4, točka 3, Direktive 2007/64 v povezavi s točko 2 Priloge k tej direktivi razlagati tako, da storitev dviga gotovine, ki jo svojim strankam ponuja upravljavec igralnih salonov na večnamenskih terminalih, ki so nameščeni v teh salonih, ni „plačilna storitev“ v smislu te direktive, če upravljavec ne izvaja nobene dejavnosti na plačilnih računih teh strank in so dejavnosti, ki jih pri tem opravlja, omejene na dajanje na voljo teh terminalov in njihovo polnjenje z gotovino.

Prvo, drugo, četrto in peto vprašanje

40 Ob upoštevanju odgovora na tretje vprašanje na prvo, drugo, četrto in peto vprašanje za predhodno odločanje ni treba odgovoriti.

Stroški

41 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Člen 4, točka 3, Direktive 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES v povezavi s točko 2 Priloge k tej direktivi je treba razlagati tako, da storitev dviga gotovine, ki jo svojim strankam ponuja upravljavec igralnih salonov na večnamenskih terminalih, ki so nameščeni v teh salonih, ni „plačilna storitev“ v smislu te direktive, če upravljavec ne izvaja nobene dejavnosti na plačilnih računih teh strank in so dejavnosti, ki jih pri tem opravlja, omejene na dajanje na voljo teh terminalov in njihovo polnjenje z gotovino.

Podpisi